

studiu biblic Cartea JUDECĂTORI (5)

Izvoarele lumii

Mesopotamia înseamnă „țara celor două râuri”; prin aceasta este caracterizată simbolic o altă trăsătură de caracter a lumii. Ar fi greșit să considerăm că lumea nu ar avea nimic de oferit, căci ea are două râuri, care în ochii ei sunt admirabile și suficiente. Însă ele nu sunt ceea ce par să fie; ele nu pot da naștere la ceea ce dorește inima; și cu toate acestea, ele sunt căutate de toți oamenii care se împotrivesc adevărului și care, ca și Naaman în mândria sa, strigă: „Nu sunt Abana și Parpar, râurile Damascului, mai bune decât toate apele lui Israel?”¹ Evanghelia după Ioan dezvăluie tot caracterul nesatisfăcător al celor două râuri mari, care formează lauda lumii. Ele sunt falsificări a ceea ce Dumnezeu are pregătit pentru om, și anume: 1. desfătarea sau bucuria (Ioan 4) și 2. religia (Ioan 7). Aceste două laturi ale naturii omenești sunt tratate aici. Despre desfătare, Domnul spune: „Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou” (Ioan 4.13). În marea zi a sărbătorii corturilor, Isus a privit cu compătimire mulțimea poporului, care era lipsită de bucurie, și a strigat: „Dacă însetează cineva...” (Ioan 7.37).

Așa cum toate râurile curg în mare, iar marea nu se umple, tot așa toate apele lumii pot curge în inima omului, iar el rămâne tot fără bucurie. Inima sa este prea mare pentru lume; inima a fost creată pentru Dumnezeu, și numai Dumnezeu poate să-i potolească setea. Plăcerile lumii nu pot nicidecum să dea o pace care să rămână, iar religia ei nu poate nici să salveze și nici să zidească.

Oferta Domnului – izvoarele de sus și izvoarele de jos

Cât de frumos este să vezi că Domnul este gata să satisfacă nevoia de bucurie și să umple inima acelor care au aflat că toate ceremoniile unei religii nu o pot face niciodată! Intenția Sa este să-i facă pe oameni independenți de această lume: „Cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată” (Ioan 4.13, 14).

Dar El vrea să-i facă și colaboratori în lucrare: să ajute multor inimi însetate din această lume în nevoile lor: „În cea din urmă zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.» Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duhul Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat” (Ioan 7.37-39). Poate să fie ceva mai sublim? Izvorul de sus înseamnă a avea în sine un izvor adânc de satisfacție, care țâșnește spre viața eternă, care se înalță în adorare spre Dătătorul și sursa lui; izvoarele de jos înseamnă că această apă înviorătoare curge în râuri spre binecuvântarea altora.

Toate aceste lucruri nu sunt închipuiri; este adevărat că ele întrec deseori chiar cele mai cutezătoare gânduri ale noastre, însă cu toate acestea sunt adevărurile lui Dumnezeu, foarte concrete și reale pentru toți care Îl iubesc. Este foarte clar: pentru o inimă care savurează această minunată moștenire, lumea nu mai are nici o atracție. Nu mai este ademenit de surâsul ei, iar amenințările ei nu-l mai sperie; legăturile ei sunt desfăcute, iar sufletul este liber. Numai cei care posedă și savurează această moștenire sunt asemănători lui Otniel – oameni ai lui Dumnezeu –, ei înșiși liberi și apoi în stare să elibereze și pe alții.

Nu putem însă prin puterea noastră naturală sau prin eforturi mari din partea noastră să practicăm lepădarea de sine ca să biruim lumea! Astfel de încercări vor sfârși în legalism deplorabil și eșecuri; numai atunci când prin credință posedăm aceste lucruri și inima le savurează cu adevărat, vom găsi bucurie în poruncile Domnului și vom experimenta că poruncile Lui nu sunt grele. „Pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?“ (1 Ioan 5.4, 5).

Marele nostru model

Pe acest pământ a trăit un singur Om desăvârșit, care a mers întotdeauna în dependență de Dumnezeu pe un drum de biruință, iar El ne-a lăsat un exemplu, ca noi să călcăm pe urmele Lui. Dacă Îl iubim, Îl vom urma cu bucurie și vom experimenta că jugul Său este bun și sarcina Sa este ușoară. Evanghelia după Luca ni-L prezintă pe Domnul în acest caracter deosebit de atrăgător: un Om dependent de Dumnezeu. În această Evanghelie, diavolul Îl întâmpină cu întreita ispitire, care a adus atâta dezastru în grădina Eden. Ispitirea din pustie (Luca 4.1 etc.) a constat în:

1. plăcerea cărnii – să transforme pietrele în pâine;
2. plăcerea ochilor – toate împărățiile pământului;
3. lăudăroșia vieții – aruncă-Te jos.

La primul atac este adus un răspuns desăvârșit: „Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu»“.

Desigur, Domnul avea putere să transforme pietrele în pâini, însă El era aici ca să facă numai voia lui Dumnezeu și niciodată nu Și-a folosit propria-I putere pentru scopuri personale; mai mult decât atât, El nu voia să-Și găsească satisfacția pe acest pământ, ci numai în Dumnezeu. El nu năzuia să-Și primească hrana de jos, ci de sus. „Dumnezeu“ i-a umplut inima și a fost în același timp răspunsul la ispitirea diavolului. Dumnezeu a dorit să-i satisfacă toate nevoile, iar El nu a folosit niciodată propria Sa putere în acest sens, căci nu a vrut să părăsească locul dependenței totale de Dumnezeu. El nu a fost aici ca să-Și placă Sieși, ci ca să facă voia lui Dumnezeu. Plăcerea cărnii nu a avut nici un loc în inima Lui. În acest punct au căzut Adam și Eva; ei au pus interesele lor înaintea celor alor lui Dumnezeu. Acolo unde ei au căzut, Domnul a stat tare, așa că diavolul a fost biruit și a dat înapoi.

Al doilea atac a venit dintr-o altă latură: toată strălucirea împărățiilor acestei lumi a fost pusă înaintea ochilor Domnului. Însă puterea, fastul și măreția lor, de care oamenii sunt fascinați și orbiți și pentru care își vând sufletele și-L disprețuiesc pe Dumnezeu lor, nu au avut nici o atracție pentru Domnul. Ochii Săi au fost îndreptați spre Dumnezeu și S-a împotrivit ispitei cu minunatul răspuns: „Este scris: «Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-i slujești»“. Un adevărat închinător al lui Dumnezeu este acela a cărui inimă este umplută de slava Sa. Inima Domnului a fost umplută totdeauna de slava lui Dumnezeu și într-o astfel de inimă nu a fost nici un loc pentru lume; strălucirea ei goală nu L-a fermecat. „Dumnezeu“ a fost deci iarăși răspunsul Său la cea de-a doua ispită.

Diavolul a îndrăznit să-L mai atace încă o dată, propunându-I să Se arunce de pe streșina acoperișului Templului, dovedind în felul acesta că este Fiul lui Dumnezeu, căci Dumnezeu, potrivit Cuvântului Său, Îi va acorda o protecție deosebită. Însă cursa a fost inutilă, căci Domnul a vrut să aștepte timpul lui Dumnezeu, când El și slava Lui vor fi descoperite. El nu a vrut să-L ispitească pe Dumnezeu, luând ceva în propriile mâini și revendicându-l ca pentru Sine, și astfel El a răspuns: „Este spus: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău!»“

Răspunsul acestui Om cu adevărat depedent și de aceea totdeauna biruitor a fost iarăși „Dumnezeu“. El a fost de nebiruit, căci a pus întotdeauna înaintea Sa pe Dumnezeu, Domnul. El aștepta de la „Dumnezeu“ totul; „Dumnezeu“ Îi umplea viața, iar pentru toate celelalte nu mai era nici un loc; „Dumnezeu“ era nădejdea Sa, așa că putea să Își încredințeze pe deplin timpul în mâinile lui Dumnezeu și să nu Se tulbure.

Diavolul a reluat atacul atunci când umbrele întunecoase ale crucii s-au lăsat pe drumul Domnului. Întotdeauna, intenția dușmanului a fost ca să-L îndepărteze pe Domnul de pe drumul ascultării. Cu farmecul și oferta lumii nu i-a reușit, și de aceea el a încercat cu spaima și groaza ei (Matei 16.21). Domnul a început să le arate ucenicilor Săi ceea ce trebuia să sufere din partea oamenilor; toată această grozăvie, care stătea înaintea Lui, Îl apăsa. Diavolul a folosit acest prilej ca să spună prin Petru: „Dumnezeu să Se îndure de Tine, Doamne! Nicidecum să nu Ți se întâmple așa ceva!“ Însă Domnul l-a descoperit de îndată pe dușman în noua sa deghizare ca prieten aparent și a întâmpinat perfidia sa cu mustrarea aspră: „Pleacă înapoia Mea, satan! Tu ești un prilej de poticnire pentru Mine, pentru că gândurile tale nu sunt la cele ale lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor.“ „Dumnezeu“ a fost iarăși înaintea sufletului Său, singurul pentru care El a trăit aici, pe pământ. El nu a vrut să-Și salveze viața - nu în aceasta consta misiunea Sa - și în felul acesta toate armele satanei, pe care le-a mobilizat ca să-L biruiască, au fost nefolositoare: din toate luptele, El a ieșit biruitor. Prințul lumii acesteia a venit, însă nu a găsit nici un punct vulnerabil și a fost deplin biruit. Nici nu putea să fie altfel; primele cuvinte ale Domnului au fost: „De ce M-ați căutat? Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?“ El a trăit numai pentru Tatăl Său și niciodată nu S-a abătut nici la stânga, nici la dreapta, până când a putut spune: „S-a sfârșit!“

El a biruit lumea. Momelile și cursele ei au fost puse în zadar pentru El. Inima Lui a fost satisfăcută numai în Dumnezeu, iar orice pornire a sufletului Său a stat sub călăuzirea Dumnezeului Său. El este modelul și conducătorul nostru, iar în El este orice har și putere de care avem nevoie, așa că putem merge siguri și cu bucurie pe urmele pașilor Săi.

Datorăm totul dăruirii și dragostei Domnului Isus Hristos, iar Dumnezeu a învățat inimile noastre să-L prețuiască pe Acela în care se găsesc frumuseți copleșitoare. Cum L-a tratat lumea când S-a descoperit?

A văzut lucrările Lui minunate și a trebuit să exclame: „Toate le face bine.“ A auzit cuvintele gurii Lui și a recunoscut: „Niciodată nu a vorbit un om ca Omul acesta.“ Și totuși, la urmă L-a scuipat în față, L-a încununat cu spini și L-a răstignit între doi ucigași. Lumea nu a avut nici un loc pentru acest Om singuratic din Nazaret și totuși plin de bunăvoință. El a fost urât și repudiat de către ea. Să ne gândim la acest lucru toți care Îi aparținem! Să ne amintim și de faptul că lumea nu s-a plecat niciodată cu adânc regret înaintea lui Dumnezeu, ca să-și exprime astfel întristarea cu privire la această faptă îngrozitoare; ea este încă vinovată de sângele Preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu. Având în vedere aceasta, trebuie să ne întrebăm ce poziție avem față de această lume. Pavel putea să spună: „Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“ (Galateni 6.14). Spre învățătura și atenționarea noastră, stă scris: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu“ (Iacov 4.4).

J.T. Mawson